

MOLK SEM
SVOJ
PREVPILA

molc sem svoj prevpila
z upanjem golčočim
sem se spremenila
val me je oplaknil
spenil mi podobo
ko se je odmaknil
v pesku nova sem ležala
na tvojih dlaneh
vse bogatejša
težja sreče
z očmi po dežju
s krvjo po nevihti
sva se ljubila tako
kot da se ljubiva v večnost

Vita
Žerjal

**Proti
ranljivim
očem**

ne prav ne narobe
ker si ne noža postavljam h goltancu
ker popusti stožčasti plamen lobanjski
ker so nove ponudbe ostrejše
ker sem iz dveh ampak iz več še
ker je dojemljivost življenjski stil

nobene reke
nobene antarktike oceanije

pomote slepe ulice religije
spolne naslade

ne prav ne narobe
ker so metasvet sunili s tečajev
ker zbijajo zvoke v disonance
hreščanje kosti

nobenega brezkončja
nobenega uroka nobenega uroka usode

zakoni dogovori morala
plani dokumenti

*

okvir, ná, sito, premreženost,
po levi gredo bralci antene,
med peto in šesto transverzalo
diši po zahodnih robovih in kapitalu,
v sobotnih popoldnevih so napisi
zaprti, v ponedeljek oprostite v avtobusu —
sistem je dan,
vanj: rumena, modra, rdeča!
medene ogrlice z zvončkljavim zvenom
kot škarjice na škropljivem morju
okoli vratu, zapiskam za rdeče
strelivo v očeh: k zapeljevanju!
da mi pomežiknejo njegove.
zelo zankasto se v svetlobi suši
pletivo, modro spira oglatost srajcam,
kdo bi se prepiral, ali so papirnate
ali prave rumene rože, saj jih pôjem.
skozi sito.

*

ker se smejem z dolgim temnim plaščem,
ga razpiram z ostrim očesnim

nožičem, da odzvanja med
 asfaltnimi rebri
 kot iz podeseterjenih zvonikov skupaj
 blizu.
 ker v naskokih izgovorjenega
 tačice zdresiranih panterjev zamahujejo
 in potem mečejo z mostu
 majhne drhteče kože,
 da reka zacvrči kot zavrela maščoba,
 da se v sončni peni priklicujejo
 začudeni jezički.

pa saj ne bom zavojčka odvila, ne bom,
 ko se bo modrina kotila, ta vodnata čišča.

*

mrak se nabija v stebričaste palice
 presvedra metulja

če o krilih še

suličaste temne rože dušijo
 črna pelodova zrna
 zlivajo curke hladu iz venčnih čaš

če drsijo ko vidim

metulj stišan v packo

če procent vode in suhe snovi med rumeno

*

Presnova! Svetloba!
 Dan, padajoč v strugo.
 Nikogar do sem.
 Konec turistične sezone,
 reka.
 Diagonala intenzitete!
 Srž, stenj, središčnica.
 Zeleno, neiztekljivo, zeleno.

Drsim v prežanje, varovanje
 hrbta, leve, desne,
 torbice z dokumenti,
 denarjem, pred napadom
 za spolno izrabo, ostrino noža,
 pred krvavo, krvavo občutljivostjo.
 Vse je brez zlih namenov.
 Peneče zase, odmaknjeno.
 Ne podí. Ne vabi k sebi.
 Vidim, tako star je moj beg
 in tako zakoličen.
 Premerjen. Nobene patetike.
 Alternative ni,
 svetloba popušča, kontrola vida
 se zmanjšuje. Za vrnitev
 nagrajuje električna.

*

polomim medenico
 koščice bledico s stegen
 vrat v vežna vrata
 in ven
 vlečem vogale jih
 viham zravnjam
 proti ranljivim očem
 vihtim narezane trave
 glasno zelene
 stisnem med očmi
 med rokami
 plašnice celičice deklince

če se
 razsečem v ploščice
 z votlinicami za oči
 z luknjicami za ušesa